



צילומים פרטי



"פעמים רבות אני תוהה למה אני לא אמא רגילה שיושבת במשרד ומגיעה בשעה קבועה הביתה"

הצלמת עינת ערירי-גלנטי, שמציגה את התערוכה "ביניים" בבית האמנים, מספרת על הקושי בלהיות אמנית בעלת משפחה ומייחלת לימים שבהם המדינה תקצה משרות לאמנים

שמי עינת ערירי-גלנטי, אמנית ירושלמית, נשואה ואם לשני בנים. גלנטי בקרית היובל, למדתי אמנות פלסטית בתיכון לאמנויות וצילום במכללת הדסה. למרות שבהכשרתי הרשמית אני צלמת, אני רואה בעצמי רק כזו, הגבולות בין תחומים שונים באמנות מטושטשים ואינם חשוכים לי. כשאני רוצה ליצור יצירות אני עושה את זה, כשאני רוצה לעשות עבודת וידאו אני

לומדת את הטכניקה ופשוט מבצעת. ביצירה שלי אני עוסקת בקצוות של מצבים ושל חו" מרים, בתיבטים של חושניות ובחיפוש אחר גבולות. בדרך כלל אני עובדת על כמה פרויקטים בו זמנית. הדבר הקרוב והמרכזי כרגע הוא פרויקט מיוחד – תערוכה בבית אנה טיכו ביוזמת הזירה הבינתחומית, שתיפתח כחלק מאירועי "מנופים" באוקטובר. היא תתייחס לצמחייה המקומית בריאלוג עם ציורי הצי מחייה של אנה טיכו. טיכו התבוננה על המקומי בעיניים אירופיות, אני מתבוננת על טבע רומם אירופי בעיניים מקומיות, ושתינו מסוננוות. תוך כדי כך תמיד מדהדר בעבודתי החיבור בין אמיתי למלאכותי וקו התפר שביניהם.

מלבד הפרויקט הזה יש לי כמה סדרות בראש שצריך רק לבצע, חלק התחלתי וחלק רק בשלב הסקיצות.

בחודש האחרון מוצגת בבית האמנים התערוכה שלי "ביניים", שהיא תמצות הרעיון הדיי כוטימי שבעבודתי. התערוכה מורכבת מצילומים, מעבודות וידאו ומרישומים, שבכל אחד מהם שני אלמנטים צורניים ורעיוניים מרכזיים. הקומפוזיציה שלהם מחולקת לשני חלקים: כשספה וקיר נראים דומה לגבעה ולשמים ולתיון בתוך כוס תה. לא משנה החומר: החציה תמיד מתקיימת. בדרך כלל העבודות שלי הרבה יותר גרושות בפרטים אבל כבר כעשר שנים, מאז לידת בני הבכור, התחלתי לראות גם תבנית כזו מול העיניים כל הזמן: של מינימליזם חצוי, של מפגש פשוט בין שני חומרים. איך העולם נחצה לשתי מהויות והחיבור

ביניהן, כשנקודת החיבור נראית כמו דבר חדש מצד אחד ומצד אחר זה אין מוחלט. היעדר, מפני ששתי המהויות חדלו להתקיים בנקודה זו. תמר גיספאן-גריןברג, אוצרת התערוכה, ראתה את היצירות האלו במשך השנים ויוזמה את חיבורן לכרי תערוכה אחת. עבודת הווידאו ("Almost 2009") היא סוג של נקודת מוצא לקריאת העבודות. היא עוסקת בחיבור שבין ערנית לשינה, מצב לימבו שחצוי והיה וחציו מציאות. אני חושבת שמכיוון שהראש שלי עמוס והמחשבות מתרוצצות בכמה רברים ולכל כיוון כל הזמן, הדימויים הפשוטים הם חיפוש אחר שקט, שאיפה לסדר בלתי מושג. התערוכה נתמכת, לשמחתך, על ידי מפעל הפיס.

להיות אמן זה קצת פסיכי אבל זה מה שאני, למרות שזה לא קונה לחם במכולת, לא מוותר ולא הגיוני.

אני מוצאת את עצמי פעמים רבות תוהה למה אני לא אמא רגילה שיושבת במשרד, מגיעה בשעה קבועה הביתה ומקבלת את הצ'ק בסוף החודש. אולי זו עוד סיבה לתחושה החצויה: בין הבית ובין האמנות. טוטליות אחת שפוגשת טוטליות אחרת כשכלל אחת מהן אין כל רצון להתגמש ולהתאים את עצמה לזו האחרת. הייתי שמחה אם המדינה היתה מקציבה משרות לאמנים. מדינה שפועלת כך מצהירה שהיא מכירה בתרבות ובאמנות כערך משמעותי. ועוד דבר, אני תמיד מוצפת ברעיונות, אך האפשרות והזמן לבצע אותם מוגבלים. הייתי מאוד רוצה גילדה, קבוצת אמנים מבצעים שא" נחה, וסטודיו. כך הייתי מספיקה הרבה יותר, אולי כשהיה גרולה.

שם האמן: עינת ערירי-גלנטי
שם התערוכה: "ביניים"
אוצרת: תמר גיספאן-גריןברג
מקום: בית האמנים.
עד: 17.8.13.

"הייתי שמחה אם המדינה היתה מקציבה משרות לאמנים. מדינה שפועלת כך מצהירה שהיא מכירה בתרבות ובאמנות כערך משמעותי. ועוד דבר, אני תמיד מוצפת ברעיונות, אך האפשרות והזמן לבצע אותם מוגבלים"

